

Skrivena povijest četrdesetoga retka – broj dvadeset i devet

Ezekiel Broj Deset

Jeff Pippenger

2026-08-31

U knjizi Ezekielovoj ima mnogo zadivljujućih i važnih proročkih linija i istina. Od biblijskih prikaza proroka unutar Hrama, Ezekiel je taj koji iznad svih drugih prepoznaje kotače unutar kotača. Ti kotači, prema sestri White, predstavljaju složeno prožimanje ljudske djelatnosti koje oslikava slijed događaja u vremenu kasne kiše. Ti su događaji predstavljeni po proroku kada je postao dijelom proročanstva u odglumljenoj usporedbi, kao onda kada Ezekiel leži na svojoj lijevoj, a zatim na desnoj strani u prikazu opsade Jeruzalema u četvrtom poglavlju. Postoji i trinaest određenih datuma koji ocrtavaju povijest Ezekiela te time pružaju međaše razdoblja kasne kiše, kada je zapečaćeno sto četrdeset i četiri tisuće. Istine se ne prenose samo kroz datume, nego i kroz brojeve kao što su sedamnaest, devetnaest, dvadeset i pet, sedamdeset, četrdeset, tristo devedeset i, dakako, trideset. Drugi broj koji je možda najvažniji broj u knjizi Ezekielovoj jest broj sto pedeset. Ipak, broj sto pedeset ne nalazi se u knjizi Ezekielovoj. Pa ipak, redak na redak — ondje je.

Broj sto pedeset proročki je ugrađen unutar crte opsade, a opsada je zasebna proročka crta; ili, ako hoćete, opsada je kotač. Proročka crta povijesti uvijek će posjedovati alfu i omegu, i pritom obilježja alfe i omega moraju biti predstavljena na početku i na kraju crte, inače to nije crta. Alfa događaj opsade bila je smrt Ezekielove žene, a kraj opsade bila je smrt Kristove nevjeste, kako je prikazano razorenjem Jeruzalema.

I ja, Ivan, vidjeh sveti grad, novi Jeruzalem, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao zaručnica ukrašena za svoga muža. I začuh jak glas s neba gdje govori: Evo, šator je Božji s ljudima, i on će prebivati s njima, i oni će biti njegov narod, i sam Bog bit će s njima i bit će njihov Bog. I otrt će Bog svaku suzu s očiju njihovih; i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti; jer prijašnje prođe. I onaj koji sjedi na prijestolju reče: Evo, sve činim novo. I reče mi: Piši, jer su ove riječi istinite i vjerne. I reče mi: Svršeno je. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak. Ja ću žednome dati sa izvora vode života badava. Tko pobijedi, baštinit će sve; i ja ću mu biti Bog, a on će mi biti sin. A strašljivima, i nevjernima, i odvratnima, i ubojicama, i bludnicima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svim lašcima, dio je njihov u jezeru što gori ognjem i sumporom: to je druga smrt. I dođe k meni jedan od sedam anđela koji su imali sedam čaša punih sedam posljednjih zala, te progovori sa mnom govoreći: Dođi amo, pokazat ću ti zaručnicu, ženu Jaganjčevu. Otkrivenje 21:2–9.

Ezekielova žena umire na početku opsade, i ondje je označena kao „milina“ Ezekielovih „očiju“, a u razorenju Jeruzalema prikazanom u istom poglavlju, Jeruzalem je označen kao „milina“ Izraelovih „očiju“.

Opet, devete godine, desetoga mjeseca, desetoga dana u mjesecu, dođe mi riječ Gospodnja govoreći: ... I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, jednim udarcem uzimam od tebe milinu očiju tvojih; ali nemoj tugovati ni plakati, niti neka ti suze teku. Uzdiši potihlo, ne čini žalosti za mrtvima, sveži svoj oglavak na sebi i obuj obuću na svoje noge, ne prekrivaj usana i ne jedi kruha od ljudi. Tako govorih narodu ujutro; a uvečer mi umrije žena; i učinih ujutro kako mi bijaše zapovjedbena. A narod mi reče: Nećeš li nam kazati što nama znače te stvari koje činiš?

Tada im odgovorih: Došla mi je riječ Gospodnja govoreći: Reci domu Izraelovu: Ovako veli Gospodin Bog: Evo, oskvrnut ću svoje Svetište, ponos vaše snage, milinu vaših očiju i ono što žali duša vaša; a vaši sinovi i vaše kćeri, koje ste ostavili, past će od mača. I činit ćete kao što sam ja učinio: nećete pokrivati usana svojih niti jesti kruha ljudi. I turbani vaši bit će na glavama vašim, i obuća vaša na nogama vašim: nećete tugovati niti plakati; nego ćete kopnjati zbog bezakonja svojih i uzdisati jedan prema drugome.

Tako će vam Ezekiel biti znak: po svemu što je učinio, i vi ćete činiti; i kad se to zbude, znat ćete da sam ja Gospodin Bog. A ti, sine čovječji, neće li biti u dan kad im uzmem njihovu snagu, radost njihove slave, želju njihovih očiju i ono na što upravljaju svoje misli, njihove sinove i njihove kćeri, da će onaj koji u taj dan umakne doći k tebi da to čuješ svojim ušima? U onaj dan otvorit će se tvoja usta onomu koji je umakao, i govorit ćeš, i nećeš više biti nijem; i bit ćeš im znak; i znat će da sam ja Gospodin. Ezekiel 24:1, 15–27.

Alfa opsade jest smrt Ezekielove miline, a omega je smrt miline Izraelove.

Slušanje, ali ne i čuti

Postoji pet mjesta na kojima su starješine ili narod na neki način prikazani kako slušaju Ezekielu. U Ezekielu 8,1 starješine Judine sjede pred njim. U Ezekielu 14,1 starješine dolaze i sjede pred njim. U Ezekielu 20,1 starješine Izraelove dolaze upitati Gospodina. U Ezekielu 37,18 Bog govori Ezekielu: „Kad ti sinovi tvoga naroda progovore govoreći: Nećeš li nam kazati što ti znače ove stvari?“ U dvadeset i četvrtom poglavlju narod izravno pita: „Nećeš li nam kazati što su nam ove stvari, da tako činiš?“ U svakom od tih pet slučajeva starješine ili narod nalaze se u laodicejskom stanju.

I reče: Idi i reci tome narodu: Slušajte doista, ali ne razumijte; gledajte doista, ali ne razabirite. Učini srce ovoga naroda pretilim, i uši njihove otežalima, i oči njihove zatvori; da ne vide očima svojim, i ne čuju ušima svojim, i ne razumiju srcem svojim, i ne obrate se, i ne iscijele. Izaija 6:9, 10.

Pet prikaza naroda koji sluša, a ne čuje, i pet prikaza naroda koji gleda, a ne vidi, podudaraju se s pet koraka onih koji odbijaju vidjeti i čuti u Izaijinu svjedočanstvu.

Ali riječ Gospodnja bijaše im zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi pošli, i pali nauznak, i bili slomljeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Izaija 28:13.

I mnogi će među njima posrnuti, i pasti, i razbiti se, i zaplesti se u zamku, i biti uhvaćeni. Izaija 8,15.

Znakovi

U dvadeset četvrtom poglavlju Ezekiela razdoblje koje započinje opsadom i smrću Ezekielove žene — želje njegovih očiju — završava smrću Jeruzalema — želje očiju Izraelovih. Opsada koja traje godinu i pol nosi obilježje Alfe i Omega, a to razdoblje započinje i završava znakom. Kao u Ezekielu dvadeset četiri, Isus u Mateju dvadeset četiri prepoznaje znak opsade.

„Kristove su riječi bile izgovorene pred velikim mnoštvom ljudi; no kad je ostao nasamo, Petar, Ivan, Jakov i Andrija pristupiše Mu dok je sjedio na Maslinskoj gori. ‘Kaži nam’, rekoše, ‘kada će to biti? i što će biti znak Tvoga dolaska i svršetka svijeta?’ Isus svojim učenicima nije odgovorio tako da je odvojeno izložio razorenje Jeruzalema i veliki dan svojega dolaska. Opis ta dva događaja isprepleo je zajedno. Da je svojim učenicima otkrio buduće događaje onako kako ih je sam gledao, oni ne bi mogli podnijeti taj prizor. Iz milosrđa prema njima spojio je prikaz tih dviju velikih kriza, ostavljajući učenicima da sami istraže njihovo značenje. Kad je govorio o razorenju Jeruzalema, Njegove su proročke riječi sezale dalje od toga događaja, do konačne ognjene stihije onoga dana kad će Gospod ustati sa svojega mjesta da kazni svijet za njihovu bezakonost, kad će zemlja otkriti krv svoju i više neće pokrivati svoje pobijene. Cijeli je ovaj govor bio dan ne samo učenicima nego i onima koji će živjeti u posljednjim prizorima povijesti ove zemlje.“

„Okrenuvši se učenicima, Krist je rekao: ‘Pazite da vas tko ne zavede. Jer će mnogi doći u moje ime govoreći: Ja sam Krist; i mnoge će zavesti.’ Mnogi će se lažni mesije pojaviti, tvrdeći da čine čudesa i izjavljujući da je došlo vrijeme izbavljenja židovskoga naroda. Oni će mnoge zavesti. Kristove su se riječi ispunile. Između Njegove smrti i opsade Jeruzalema pojavili su se mnogi lažni mesije. Ali ovo je upozorenje dano i onima koji žive u ovome dobu svijeta. Iste prijevarne koje su se provodile prije razorenja Jeruzalema provodile su se kroz vjekove i opet će se provoditi.“

„I čut ćete za ratove i glasove o ratovima; gledajte da se ne uplašite, jer sve to mora biti, ali još nije svršetak.“ Prije razorenja Jeruzalema ljudi su se borili za prevlast. Carevi su bili ubijani. Oni za koje se pretpostavljalo da stoje odmah do prijestolja bili su pogubljeni. Bilo je ratova i glasova o ratovima. „Sve to mora biti“, rekao je Krist, „ali još nije svršetak [židovskoga naroda kao naroda]. Jer će ustati narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; i bit će gladi, i pošasti, i potresa na raznim mjestima. A sve je to početak nevolja.“ Krist je rekao: Kad rabini vide ove znakove, proglasit će ih Božjim sudovima nad narodima zato što u ropstvu drže Njegov izabrani narod. Izjavit će da su ti znakovi znamen dolaska Mesije. Ne dajte se zavesti; oni su početak Njegovih sudova. Narod je gledao na sebe. Nisu se pokajali i obratili da ih izliječim. Znakovi koje oni prikazuju kao znamenja svojega oslobođenja iz ropstva znakovi su njihova uništenja.“ Čeznja vjekova, 628.

Opsada Jeruzalema godine 66. sadržavala je znak Rima koji postavlja svoja znamenja u predvorje Svetišta. Isusov osvrt na događaje razdoblja od 66. do 70. godine povezao je razorenje godine 70. s Njegovim Drugim dolaskom; a s Njegovim Drugim dolaskom povezan je znak.

„Uskoro su nam oči bile uprte prema Istoku, jer se pojavio mali crni oblak, velik otprilike kao čovjekova ruka, za koji smo svi znali da je Znak Sina Čovječjega.“ The Day Star, 1846.

Početak i završetak povijesti od 66. do 70. godine po Kr. sadrže znak povezan s početkom opsade i razorenjem grada, koji je usklađen sa znakom alfe i omega smrti čežnje očiju godine 587. pr. Kr. i 586. pr. Kr.

Povijest jednogodišnje i pol duge opsade „znak“ je za posljednje dane. Lude djevice, predstavljene u povijesti Ezekielu, nalaze svoj pandan u povijesti mudrih djevice koje su vidjele znak opsade godine 66. i pobjegle na sigurno. Opsada od jedne i pol godine znak je koji očituje dvije skupine štovatelja. Jedna će skupina razumjeti znak, druga skupina, koju Izaija predstavlja kao „mnoge“ — neće vidjeti ni čuti.

Mnogi i malobrojni

Tada kralj reče slugama: Svežite mu ruke i noge, odvedite ga i bacite u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zubi. Jer mnogi su pozvani, a malo je izabranih. Matej 22:13, 14.

Tako će posljednji biti prvi, i prvi posljednji: jer mnogi su pozvani, ali malo izabranih. Matej 20,16.

Vidjeti i čuti

U Knjizi Ezekielovoj nalazi se pet uprizorenih prispodoba, a također je pet puta Ezekiel govorio vođama i narodu. Ta dva svjedoka prepoznaju pet ludih djevice koje odbijaju „vidjeti“ i odbijaju „čuti“. Odbijaju vidjeti ili čuti spoznaju koja se umnaža kada Isus, koji kao Lav iz plemena Judina otpećuću svoju proročku Riječ.

Svijet će vidjeti i čuti

Svi stanovnici svijeta i žitelji zemlje, gledajte kad podigne stijeg na gorama; i kad zatrubi u trubu, slušajte. Izaija 18,3.

I u onaj dan gluhi će čuti riječi knjige, a oči slijepih vidjet će iz tmine i iz mraka. Izaija 29,18.

Moj lud i nerazuman i bezuman nema znanja

Dokle ću još gledati stijeg i slušati zvuk trube? Jer moj je narod lud; oni me nisu upoznali; oni su bezumni sinovi i nemaju razuma: mudri su za činiti zlo, ali činiti dobro ne znaju. Jeremija 4,21.22.

Objavite ovo u domu Jakovljevu i razglasite u Judi govoreći: Čujte sada ovo, narode bezumni i bez razuma, koji imate oči, a ne vidite; koji imate uši, a ne čujete. Jeremija 5,20.21.

Buntovna kuća

I riječ Gospodnja dođe mi govoreći: Sine čovječji, ti prebivaš usred doma odmetničkoga, koji ima oči da vidi, a ne vidi; ima uši da čuje, a ne čuje, jer je dom odmetnički. Ezekiel 12:1, 2.

Zato im govorim u prisposodobama: jer gledajući ne vide, i slušajući ne čuju niti razumiju. I na njima se ispunja proroštvo Izaijino koje govori: Slušanjem ćete slušati i nećete razumjeti; i gledanjem ćete gledati i nećete opaziti. Jer je srce ovoga naroda otupjelo, i ušima teško čuju, i oči su svoje zatvorili; da kada ne bi očima vidjeli i ušima čuli, i srcem razumjeli, i obratili se, pa da ih iscijelim.

Ali blažene su vaše oči, jer vide; i vaše uši, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli. Matej 13:13–17.

Stare staze

Ovako govori Gospodin: Stanite na putovima i gledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i njime idite, pa ćete naći pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo njime ići. Postavih i stražare nad vama govoreći: Poslušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo poslušati. Jeremija 6:16, 17.

Poruka 1840.–1844.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. trebaju se sada iznijeti sa silom, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje usmjerenje. Poruke trebaju ići svim crkvama.”

„Krist je rekao: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi gledate, i nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, i nisu čuli’ [Matej 13,16.17]. Blažene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne smije biti nikakva odgoda u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti učinjeno u kratkom vremenu. Uskoro će, po Božjoj odredbi, biti dana poruka koja će prerasti u silan poklič. Tada će Daniel ustati u svom dijelu, da dâ svoje svjedočanstvo.“ Manuscript Releases, svezak 21, 437.

Znak opsade

U knjizi proroka Ezekielu postoji pet puta kada je on „odglumio” prisposobu koju je narod odbio vidjeti, a također pet puta kada je „govorio” tomu narodu, koji je odbio čuti. Dva svjedoka odglumljene prisposobe i govora bili su predstavljeni pet ludih djevica. Jedna od odglumljenih prisposoba, smještena u četvrtom poglavlju, predstavlja „znak” opsade, koji upozorava na nadolazeće uništenje. Poruka Ezekielu jest poruka Laodiceji.

„Znak” dan Laodiceji jest „znak opsade”, a opsadu posljednjih dana prikazuje nekoliko svjedoka. Jedini znak dan Židovima Kristova vremena bio je znak Jone, koji predstavlja uprisposobljenu prisposobu o tri dana u utrobi kita.

Tada odgovoriše neki od književnika i farizeja govoreći: Učitelju, htjeli bismo vidjeti znak od tebe. A on odgovori i reče im: Naraštaj zao i preljubnički traži znak; i neće mu se dati znak

osim znaka proroka Jone: Jer kao što je Jona bio tri dana i tri noći u utrobi kita, tako će i Sin Čovječji biti tri dana i tri noći u srcu zemlje. Matej 12:38–40.

Znak Jone

Znak Jone bio je uprizorena prisposoba o uskrsnuću iz smrti. Ivan predstavlja istu istinu, jer je bio bačen u kipući kotao ulja i izišao živ. Daniel u lavljoj jami i trojica dostojanstvenika u Nabukodonozorovoj peći predstavljaju uskrsnuće iz smrti. Svi oni predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće koji su uskrsnuti u jedanaestom poglavlju Otkrivenja.

„Spasiteljeve su se misli sada vratile s promatranja prošlosti i budućnosti. Dok je narod nastojao protumačiti ono što su vidjeli i čuli prema dojmovima nastalim u njihovim umovima i prema svjetlu koje su posjedovali, 'Isus odgovori i reče: Ovaj glas nije došao poradi mene, nego poradi vas.' To je bio krunski dokaz njegova mesijanstva, znak Oca da je Isus govorio istinu i da je Sin Božji. Hoće li se Židovi odvratiti od ovoga svjedočanstva uzvišenoga Neba? Jednom su pitali Spasitelja: Kakav znak pokazuješ da vidimo i vjerujemo? Bezbrojni su znakovi bili dani tijekom cjelokupne Kristove službe; ipak su zatvorili svoje oči i otvrdnuli svoja srca da se ne bi osvjedočili. Krunsko čudo uskrsnuća Lazareva nije uklonilo njihovu nevjeru, nego ih je ispunilo još većom zlobom; i sada, kad je Otac progovorio i kad više nisu mogli tražiti nikakav daljnji znak, njihova srca nisu omekšala te su i dalje odbijali vjerovati.” Spirit of Prophecy, svezak 3, 79.

Lazar je bio znak uskrsnuća, kako ga je Jona predočio u utrobi kita. Glas Očev u vezi s uskrsnim Lazarom predstavlja sjedinjenje božanstva i čovječstva, što je, dakako, narav Krista, koji je na Sebe uzeo ljudsko tijelo. Sjedinjenje božanstva s čovječtvom barjak je sto četrdeset i četiri tisuće, a Lazar je znak sile uskrsnuća koja ostvaruje sjedinjenje Stvoritelja sa stvorenjem.

„Uskrsnućem Lazara mnogi su bili navedeni da povjeruju u Isusa. Bio je Božji plan da Lazar umre i bude položen u grob prije nego što Spasitelj stigne. Uskrsnuće Lazara bilo je Kristovo vrhunsko čudo, i zbog njega mnogi su proslavili Boga.” Manuscript Releases, volume 21, 111.

Lazar je predvodio trijumfalni ulazak u Jeruzalem i bio je živi „znak” uskrsnuća prikazanog po Joni.

„Lazar, čije je tijelo u grobu vidjelo raspadanje, ali koji se sada radovao snazi proslavljenoga čovječstva, vodio je životinju na kojoj je Spasitelj jahao.” The Desire of Ages, 572.

Trijumfalni ulazak podudara se s tabor-sastankom u Exeteru, koji je bio alfa-ispunjenje prisposobe o deset djevice, te tako usklađuje „znak” Jone i Lazara s omega i savršenim ispunjenjem navještaja poruke: „Evo zaručnik dolazi!”

„Često mi se skreće pozornost na prisposobu o deset djevice, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova se prisposoba ispunila i ispunit će se do najsitnijeg slova, jer ima osobitu primjenu na ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se te će i dalje biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.” Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Jona, Lazar i Samuel Snow koji kasneći stižu na taborni sastanak u Exeteru usklađuju se s Ezekielovim „znakom opsade“. Lazar je poveo Krista u Jeruzalem na magarcu.

„Bates je bio jedan od važnih vođa na tabor-sastanku u Exeteru (New Hampshire) u kolovozu 1844., kada je prvi put iznesen ‘istinski ponoćni poklič’. Dogodilo se da je Bates bio propovjednik izabran za jutarnju službu na tome taboru. Potičući svoje slušatelje da budu vjerni i smireno ih uvjeravajući da ih Bog jednostavno iskušava, da se nalaze u vremenu odgode, i iznoseći slične misli, Samuel S. Snow je na konju ujahao u tabor. Sjevši pokraj svoje sestre, gđe John Couch, Snow je ponovno iznio svoje uvjerenje da će se Krist pojaviti u određeno vrijeme. Duboko ganuta, gđa Couch zaprepastila je slušateljstvo ustavši i izjavivši: ‘Evo čovjeka s porukom od Boga!’” Leroy Froom, *The Prophetic Faith of our Fathers*, svezak 4, 549.

U travnju 1521. Martin Luther putovao je kolima koje su vukli konji na Wormski sabor, gdje je odbacio papinske predaje i običaje te izjavio: „Ako me ne uvjere svjedočanstvo Pisma ili jasan razum... ne mogu i neću ništa opozvati, jer nije ni sigurno ni ispravno ići protiv savjesti. Ovdje stojim. Ne mogu drukčije. Bog mi pomogao. Amen.”

Kao što su se farizeji usprotivili Kristovu trijumfalnom ulasku, tako su se papinske vlasti usprotivile Lutherovu ulasku. Luther je zatim promijenio svoje ime (simbol pečačenja) i bio je sklonjen u skrovište dok je prevodio Novi zavjet na njemački jezik. Njegov nastup na Wormskom saboru predoznačio je Ponoćni poklič koji je doveo do smrtnoga dekreta od strane tadašnjih crkveno-državnih vlasti, predoznajući tako nedjeljni zakon. Nakon deset mjeseci skrivanja pod imenom „Junker Jörg“, prijetnja od vlasti promijenila se, ponajviše zbog dvaju vojnih problema s kojima se suočavao iskvareni Karlo V. Te dvije vojne prijetnje bile su Francuska i islam, predstavljajući isti onaj nesveti savez socijalizma i islama koji se danas sučeljava s čovječanstvom.

„Božje djelo na zemlji pokazuje, iz naraštaja u naraštaj, upečatljivu sličnost u svakoj velikoj reformaciji ili vjerskom pokretu. Načela Božjeg postupanja s ljudima uvijek su ista. Važni pokreti sadašnjosti imaju svoju usporedbu u onima iz prošlosti, a iskustvo Crkve u prijašnjim vjekovima sadrži pouke od velike vrijednosti za naše vrijeme.“ *Velika borba*, 343.

Magarac kojega je vodio Lazar doveo je Krista u Jeruzalem, kočija s konjskom zapregom dovela je Luthera na Wormski sabor, a konj je doveo Snowa na taborni sastanak u Exeteru, čime su magarac i konj, oba pripadnika obitelji „Equidae“ iz roda „Equus“, prepoznati kao znak poruke Ponoćnog pokliča.

Jako se raduj, kćeri sionska; podvikuj, kćeri jeruzalemska: evo, tvoj Kralj dolazi k tebi: on je pravedan i donosi spasenje; ponizan je i jaše na magarcu, na magaretu, mladunčetu magarice. Zaharija 9,9.

Znak poruke Ponoćnoga poklika jest dolazak magarca ili konja, obaju simbola islama. Izabrani glasnik istinske poruke ponoćnoga poklika došao je na konju, u skladu s Kristovim dolaskom na magarcu. „Opsada“ u posljednjim danima obilježena je ispunjenjem utvrđenja Ellen White da grad Nashville treba biti pogođen „vatrenim kuglama”.

Zašto opsada počinje kod vatrenih kugli Nashvillea? Je li to zato što su islam predstavljali magarac i konj u Božjoj proročkoj Riječi?

Smirna

Car Neron označava početak crkve u Smirni kada je grad Rim spaljen 64. godine. Taj datum označava početak progonstva kršćanske crkve provedenog tijekom razdoblja od dvjesto pedeset godina, koje je završilo Milanskim ediktom 313. godine. Oblikovanje slike zvijeri predstavlja alfa-označnicu koja uvodi razdoblje što završava omega-označnicom, predstavljenom žigom zvijeri pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji. To je razdoblje prepoznato kao ono koje započinje „ediktima”.

„Ako bi čitatelj želio razumjeti sile koje će biti upotrijebljene u uskoro nadolazećem sukobu, treba samo pratiti zapis o sredstvima kojima se Rim služio radi istoga cilja u prošlim vjekovima. Ako želi znati kako će papisti i protestanti, ujedinjeni, postupati s onima koji odbacuju njihove dogme, neka vidi duh koji je Rim očitovao prema suboti i njezinim braniteljima.“

„Kraljevski edikti, opći sabori i crkvene uredbe poduprte svjetovnom vlašću bili su koraci kojima je poganski blagdan postigao svoj počasni položaj u kršćanskom svijetu. Prva javna mjera kojom se nametalo svetkovanje nedjelje bio je zakon koji je donio Konstantin. (321. po Kr.; vidi bilješku u Dodatku za stranicu 53.) Taj je edikt zahtijevao da stanovnici gradova počivaju na ‘časnom danu sunca’, ali je ljudima na selu dopuštao da nastave svoje poljodjelske poslove. Premda je to u biti bio poganski propis, car ga je proveo nakon svojega nominalnog prihvatanja kršćanstva.” Velika borba, 574.

Prvi kraljevski edikt koji je označio prijelaz iz crkve u Smirni u crkvu u Pergamu bio je Milanski edikt 313. godine. On je predstavljao prvi korak koji je doveo do prvoga nedjeljnog zakona 321. godine. Razorenje Jeruzalema predstavlja proročki obrazac nedjeljnoga zakona, a dva proročka svjedoka ukazuju na opsadu koja je prethodila razorenju. Te dvije opsade, predstavljene trećom opsadom Babilona 587. pr. Kr. i drugom opsadom Rima godine 70., pokazuju da je oznaka puta koja prethodi oznaci puta nedjeljnoga zakona — proročka opsada.

Nebukadnezar je podigao opsadu protiv Jojakima, zatim Jojakina i naposljetku Sidkije. Cestije je podigao opsadu godine 66. te ispunio znak koji je Isus dao crkvi, kao što je i treća opsada 587. pr. Kr. sadržavala znak smrti Ezekielove žene. Putokaz koji prethodi uništenju Jeruzalema jest opsada, a on je također i „znak“. Putokaz koji je prethodio nedjeljnom zakonu iz 321. bio je Milanski edikt, u kojemu se očituje prijelaz iz crkve (Smirna) koja nema osude u Pergam, simbol kompromitirane crkve.

Milanski edikt stoga je početak proročanske opsade, a ujedno je i znak. On također označava mjesto na kojemu laodicejski pokret sto četrdeset i četiri tisuće prelazi u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće.

Filadelfija i Smirna predstavljaju jedine dvije crkve među sedam crkava u Otkrivenju koje nemaju nikakve osude. Ta činjenica zauzvrat prepoznaje taj prijelaz kao prijelaz crkve vojujuće u crkvu

slavodobitnu. Taj je prijelaz usklađen s Milanskim ediktom, gdje pokret posljednjih dana stotinu četrdeset i četiri tisuće postaje ta osma crkva, koja je od sedam. Filadelfija i Smirna također su jedine dvije crkve koje se bore s onima koji tvrde da su Židovi, a zapravo su iz sinagoge Sotonine.

Ta granična točka iz 313. godine također je usklađena s logorskim sastankom u Exeteru od 12. do 17. kolovoza 1844. Kada je logorski sastanak završio, poruka je preplavila istočnu obalu Sjedinjenih Država poput plimnog vala, sve dok se vrata nisu zatvorila 22. listopada 1844.

„Poput plimnog vala, pokret je prešao preko zemlje. Išao je od grada do grada, od sela do sela, pa i u zabačena seoska mjesta, sve dok Božji narod koji je iščekivao nije bio potpuno probuđen. Fanatizam je nestajao pred ovom objavom kao rani mraz pred izlazećim suncem. Vjernici su vidjeli kako su njihova sumnja i zbunjenost uklonjene, a nada i hrabrost oživjele su njihova srca. Djelo je bilo slobodno od onih krajnosti koje se uvijek očituju kada postoji ljudsko uzbuđenje bez upravljačkog utjecaja Božje riječi i Duha. Po svojem je karakteru bilo slično onim razdobljima poniženja i vraćanja Gospodinu koja su u starom Izraelu slijedila poruke ukora od Njegovih slugu. Nosilo je obilježja koja označuju Božje djelo u svakom naraštaju. Bilo je malo ushitne radosti, nego prije duboko ispitivanje srca, priznanje grijeha i odricanje od svijeta. Priprema za susret s Gospodinom bila je teret duša u tjeskobi. Bilo je ustrajne molitve i bezrezervne posvećenosti Bogu.” Velika borba, 400, 401.

Zatvaranje vrata 22. listopada 1844. predočuje uskoro dolazeći nedjeljni zakon, a putokaz koji je prethodio zatvorenim vratima 22. listopada bio je logorski sastanak u Exeteru. Stoga se logorski sastanak u Exeteru podudara s Milanskim ediktom. Također se podudara s Kristovim slavodobitnim ulaskom.

„Ponoćni poklik nije se toliko pronosio putem argumentacije, premda je biblijski dokaz bio jasan i neoboriv. S njime je išla pokretačka sila koja je pokretala dušu. Nije bilo sumnje ni propitivanja. Prigodom Kristova slavodobitnog ulaska u Jeruzalem, narod koji se sa svih strana zemlje okupio da svetkuje blagdan, pohrlio je na Maslinsku goru, i kad su se pridružili mnoštvu koje je pratilo Isusa, bili su zahvaćeni nadahnućem toga časa te su pomogli pojačati poklik: ‘Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!’ [Matej 21,9.] Na isti su način i nevjernici koji su hrlili na adventističke skupove — neki iz znatiželje, a neki samo da bi se rugali — osjetili osvjetlojavajuću silu koja je pratila poruku: ‘Evo, zaručnik dolazi!’” Duh proroštva, svezak 4, 250.

Milanski edikt označava proročansku opsadu koja je bila predočena Nabukodonozorom 587. pr. Kr. i Cestijem godine 66. Te su dvije opsade dovele do razorenja Jeruzalema 586. pr. Kr., odnosno 70. godine. Cestijeva je opsada završila i tri i pol godine poslije opsada se nastavila pod Titom, pružajući tako proročansko razdoblje koje počinje s alfa rimskim vladarom, a završava s omega vladarom. Te tri i pol godine predstavljaju gaženje Jeruzalema od strane papinstva, kao i uskoro nadolazeći nedjeljni zakon kada će smrtonosna rana papinstva biti izliječena te će ono ponovno vladati tri i pol simbolične godine.

Ali trijem koji je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dan poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,2.

Godine 538., a zatim ponovno pri donošenju nadolazećeg zakona o nedjelji, započinje gaženje Jeruzalema. Ta su dva zakona o nedjelji bila predložena godinom 321., kada je Konstantin Veliki donio prvi zakon o nedjelji. Godine 538. papinstvo je bilo osnaženo da progoni (gazi) Božju crkvu tijekom tri i pol godine, kako je predloženo poviješću od Cestija do Tita. Godine 538. papinstvo je donijelo zakon o nedjelji na Trećem saboru u Orléansu. Uskoro dolazeći zakon o nedjelji označava vrijeme kada će papinstvo ponovno biti osnaženo da gazi hram (progoni).

313 označava prvi edikt koji je doveo do prvoga zakona o nedjelji 321. godine. Zatim je 330. godine carstvo proročki podijeljeno na istok i zapad, čime je označen omega-zaključak drugoga razdoblja papinskog progonstva od „četrdeset i dva“ simbolična mjeseca — razdoblja progonstva i gaženja koje je započelo pri alfa-zakonu o nedjelji u Sjedinjenim Državama.

I za njima pođe treći anđeo govoreći jakim glasom: Ako se tko klanja Zvijeri i njezinu kipu te primi žig na svoje čelo ili na svoju ruku, taj će piti vino gnjeva Božjega, natočeno nepomiješano u čašu srdžbe njegove; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Jaganjcem. I dim njihove muke uzlazi u vijeke vjekova; i nemaju počinka ni danju ni noću oni koji se klanjaju Zvijeri i njezinu kipu, i tko god prima žig imena njezina. Ovdje je postojanost svetih: ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu. Otkrivenje 14:9–12.

Ravnica

Latinsko značenje naziva „Milano” jest sredina ravnice. U sredini između istoka i zapada, godine 313., Konstantin sa zapada tražio je savez s Licinijem s istoka. Edikt je predstavljao pokušaj da se istok i zapad sjedine, a edikt je bio potvrđen ugovornim brakom, kada se Konstantinova polusestra Konstancija udala za Licinija. Ipak, baš kao i prvi ugovorni brak iz jedanaestog poglavlja Daniela između Seleukida sa sjevera i Ptolemeja s juga, taj je brak bio osuđen na neuspjeh, kako se ispunila stara izreka koja kaže: „istok je istok, a zapad je zapad, i nikada se to dvoje neće sastati.”

Godina „330” izravno je izložena u Danielu 11, redci 24, 27 i 29. Time se sedamnaest godina od 313. do 330. uvode u proročku liniju Daniela 11, a po proročkoj nužnosti to poistovjećuje onaj ugovorni brak istoka i zapada iz 313. godine kao paralelu s prvim ugovornim brakom u istome poglavlju.

„Proročanstvo u jedanaestom poglavlju Daniela gotovo je doseglo svoje potpuno ispunjenje. Mnogo povijesti koja se odigrala u ispunjenju ovoga proročanstva ponovit će se.” Manuscript Releases, broj 13, 394.

Antioh II. Teos, koji je vladao od 261. do 246. pr. Kr., ostavio je svoju prvu ženu Laodiku I. zbog Berenike, kćeri Ptolemeja II. Filadelfa iz Egipta. Taj je brak bio dio mirovne nagodbe kojom je 252. pr. Kr. okončan Drugi sirijski rat. Kada je potom Konstantin 324. godine porazio Licinija, brak je prestao, kao što je prestao i brak Antioha i Berenike kada je Laodika, prva žena, otrovala Antioha 246. pr. Kr. Brak koji je označio kraj Drugoga sirijskog rata, te ubojstvo Antioha, a potom i Berenike, njezina djeteta i egipatske pratnje, označili su početak Trećega sirijskog rata. Ugovorni brak iz 313. godine okončao je razdoblje progona predstavljeno crkvom u Smirni i započeo razdoblje kompromisa predstavljeno crkvom u Pergamu.

Brak na početku seleukidske povijesti predoznačivao je saveznički brak na kraju Seleukidskoga Carstva, kada je Antioh Veliki dao svoju kćer Kleopatru I. Ptolemeju V. Epifanu. Brak je sklopljen u Raphiji 193. pr. Kr., ali je savez ubrzo bio okončan, kao što je bio i prvi saveznički brak između kralja sjevera i kralja juga. Alfa i omega saveznički brakovi Seleukidskoga Carstva predoznačuju saveznički brak zabilježen kasnije u proročkoj povijesti Daniela jedanaest, kada je Oktavijan dao svoju sestru Oktaviju Minoru Marku Antoniju 40. pr. Kr. Marko Antonije i Oktavijan bili su u borbi za vlast nad istočnim i zapadnim područjima Rima koja je izbila 44. pr. Kr. ubojstvom Julija Cezara. Sporazum iz Brundizija bio je uspostavljen prilikom toga braka 40. pr. Kr., a osam godina poslije, 32. pr. Kr., Marko Antonije službeno se razveo od Oktavije i time izazvao bitku kod Akcija 31. pr. Kr., gdje su i Marko Antonije i Kleopatra, (ona posve posljednja Kleopatra), došli svome kraju.

Omega bračni savez Seleukidskoga Carstva uveo je prvu Kleopatru, koja je predoznačavala posljednju Kleopatru, čija je loza tvorila vezu s proročkim alfa bračnim savezom Rimskoga Carstva 40. pr. Kr. Ta tri savezna braka predoznačavaju saveznički brak Milanskoga edikta. Milanski edikt označava početak proročke opsade, predstavlja proročki znak, označava prijelaz pravedne crkve u nepravednu crkvu, usklađujući se tako sa zagonetkom osmoga koji je od sedmorice. On označava saveznički brak koji završava rat, sve do razvoda toga savezničkog braka, označujući tako početak rata. U dvama rimskim brakovima razvod dovodi do ujedinjenja carstva. Godina 313 također označava taborni sastanak u Exeteru, gdje započinje proglašenje poruke Ponoćnoga pokliča i vodi do zatvorenih vrata 22. listopada.

Nastavit ćemo razmatrati ove istine u sljedećem članku.